

Bilag I.

Chefen for det kgl. Theater og Kapel.

Kjøbenhavn, den 18de Januar 1889.

I Anledning af det meget ærede Ministeriums Skrivelse af 5te d. M. angaaende Spørgsmaalet om det kgl. Theaters Stilling til de private Theatre skal jeg tillade mig nedenstaaende Ytringer.

Det vil være det høie Ministerium bekendt, at der af den nuværende Theaterbestyrelse hverken strengt er holdt paa Theatrets Eneret til visse Skuespilarter eller til dets Repertoire. Dette fremgaar bedst af den i Afskrift vedlagte Skrivelse af 30te Januar 1883 til Ministeriet, der under 28de Februar s. A. har billiget den, samt af vedlagte Gjenpart af en, i Overensstemmelse med min Indstilling, udsærdiget Skrivelse af 2den Oktober 1883 fra Ministeriet til Bestyrelsen for Aktieselskabet Casino — idet man tillader sig at bringe i Erindring, at man i de to nævnte Skrivelser er gaaet ud fra Principet om Monopolets Bibeholdelse. De Grændser, indenfor hvilke de private Theatre nu faktisk kunne benytte det kgl. Theaters Repertoire uden Hensyn til Skuespilarten, kunne ikke siges at være meget snævre, og naar man har sagt, at der skal indgives en formelig Ansøgning, hvis Opfyldelse beror paa en Naadesakt fra Theaterchefens Side, saa er dette ganske ubegrundet, idet der kun forlanges en simpel Forespørgsel, der efter bestemte Regler besvares enten med Ja eller Nei.

Den i ovennævnte Skrivelse af 30te Januar 1883 omtalte Bevægelse i Retning af Theaterfrihed er imidlertid i de mellemliggende Aar tiltaget saaledes i Styrke, at de ffete Indrømmelser nu for Tiden langt fra tilfredsstille den offentlige Mening. Jeg tiltræder ganske det meget ærede Ministeriums Ytring, at det i Vængden vistnok vil vise sig vanskeligt at opretholde den bestaaende Tilstand.

Derimod tillader jeg mig i al Verbødighed at have en anden Mening end det høie Ministerium om den Nei, der bør gaas, naar man ønsker en varig Ordning af Sagen.

Ministeriet lader det kgl. Theater tabe sin Eneret til enkelte Skuespilarter, men fastholder den til de øvrige, for derigjennem at kunne beholde disses tilsvarende Repertoire. Denne Fremgangsmaade er formentlig fulgt af praktiske Hensyn, idet den tillader Ministeriet, uden at gaa Lovgivningens besværlige Gang, ved administrative Bestemmelser at give de yderligere Indrømmelser, som det finder hensigtsmæssige. Hvor ret betydelige de af Ministeriet paatænkte Indrømmelser end ere, forekommer det mig dog, at de næppe vilde være tilstrækkelige, idet formentlig kun en ved Lov vedtagen Ordning, der i det Væsentlige imødekommer de fra forskjellige Sider fremsatte Ønsker, vil være stiftet til for en lang Fremtid at bringe Sindene i Ro paa det omhandlede Omraade. Der maa bringes et virkeligt, stort Offer, der maa bestaa i, at det kgl. Theaters Eneret til Opførelse af visse Skuespilarter samt til Opførelse af Opera og Ballet bortfalder; dog bør dette kun ske paa visse Betingelser, som jeg nærmere skal tillade mig at præcisere.

Den Understøttelse, Staten yder det kgl. Theater, maa for Skuespillets Vedkommende særlig været grundet paa, at Hovedvægten skal lægges paa det nationale Repertoire, et Begreb, der finder sit mest betegnende Udtryk ved at nævne Navnene: Holberg, Dehenschläger, S. L. Heiberg, H. Hertz og Hoftrup.